

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גיליון תרד

ערב שבת קודש פ' ויגש, ו' טבת ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

חמותו מרת גיטל ב"ר אשר ע"ה דווינסקי
נפטרה ביום ד' טבת ה'תשנ"ו

אחותו מרת חנה ב"ר יהודה ע"ה ימיני
נפטרה ביום ה' טבת ה'תשנ"ו

אמו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אמיתי זוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

ההוראה מטייסת החלליית לעבודת ה' לעתיד לבוא / משיחה שיפ' ויגש היחשכ"ט

8 זמן הגאולה

כ"ק אד"ש הכריז: אידן! / פי השבוע באור הגאולה

11 ייצוצות של משיח

הלעו"ז אינו עורך אסיפוח... / לקט קמנים קצרים ופחומים בעניני גאולה ומשיח

12 ילחום מלחמת ה' - וינצח

אין לאף-אחד רשות להחזיר שטחים מארץ ישראל / שיחוח בעניני שלימות העם והארץ

13 יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

פרק אחד-עשר / יומן מפורט מהנעשה והנשמע בבית חיינו 770 בענת תשמ"ז

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ"ק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר חצות היום - ה'תשס"ב. ת. נ. צ. ב. ה.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
ולעילוי נשמת פאולין דות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
ולעילוי נשמת מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ליובאוויטש בעולם בכלל, ע"י שלוחי הרבי שבכל מקום, ובמיוחד על ההכרות הקרובה והאישית שלו עם כ"ק אד"ש. הוא הרחיב את היריעה, כחוקר מפורסם של תולדות החסידות, על המושג של רבי וכו', כאשר המסקנא שלו היא שלא יתכן מושג של רכוש פרטי אצל אישיות כמו הרבי, ובדאי שלא יתכן שהרבי יכתוב במכתבו משהו אחד ויעשה את זה כשקר מחוסר ברירה.

אחריו דבר בשבילנו ר' עמנואל שוחט. אחה"צ דבר בשבילנו ר' חיים ברוך הלברשטם בתור אחראי מטעם אגו"ח על בדק הבית. אחריו דבר בשבילם שוב הרואה חשבון (שדיבר אתמול) ושוב עשו ממנו צחוק. אחרי זה הקריאו עדות בכתב של רח"ל. אח"כ היתה חקירה נגדית שלהם את רש"ב לויין.

וף ו', ת' ט"ה: הקריאו עדות של ח.ג.

קעת המשפט יוצא לפגרה של 3 שבועות, עד לכ"ח טבת - יום הולדתה של הרבנית חנה - אמו של כ"ק אד"ש, אזי יקריאו כמה עדויות בכתב, ואח"כ יהי' שלב הסיכומים.

בקשר לשיחת עשרה בטבת תשמ"ו עלי' מסופר ביומן, הבאנו - בפרסום ראשון - צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע משיחה זו

(נדפסה בהתוועדויות תשמ"ו ח"ב ע' 289)

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,
שאו יוצאים כל כו"י מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו
וכבנותינו"⁹⁹, עד שאפילו יהודי אחר לא ישאר בגלות⁹⁸,
ר"כסמס וזהבם אחם"⁹⁷, כולל כסף וזהב ורוחניים - אהבה ויראה⁹⁶,
הכוללים גם כל רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ח⁹⁵, כולל העבודה בעניני העולם, "כל
מעשיך יהיו לשם שמים"¹⁰⁰ ו"בכל דרכיך רצוה"¹⁰¹,
וברגע כמימרא - נמצאים כולל בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גוי' חמיד
עיני ה' אלקיך בה מרשיח השנה ועד אחרית שנה"¹⁰²,
ושם גופא - בירושלים עיר הקודש, כפי שהיא בכל התוקף, מוקפת
חומה - "אני אהי' לה . . חומת אש סביב"¹⁰³, וביתר עם זה - "פרוח תשב
ירושלים",
ושם גופא - "בהר הקודש בירושלים"¹⁰⁴, ובבית המקדש.

פענוח הכתי"ק - בא בהדגשה:
. . הכוללים והמקורות של כל רמ"ח מ"ע . . נמצאים כולנו כאחד בארצנו הקדושה . .

המדור מוקדש לעילוי נשמת
ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ההוראה מטיסת החללית לעבודת ה' לעתיד לבוא

אם רוצים שהיצר-טוב יטוס גבוה, הרי זה דוקא ע"י שיהיו לו "מנועים" רבים, דהיינו יצר-הרע, מנגד, וככל ש"המנועים" רבים וכבדים יותר, כך טסים גבוה יותר ● לעתיד-לבוא יקויים "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ומוכא בחסידות שיהיו אז עליות בקדושה עצמה, ולכאורה כיצד תתכן עלי' ללא מנגד? אלא זאת אנו למדים מאופן עבודת החללית שיכולה להיות עלי' מיני' ובי' ● קטעים משיחת ש"פ ויגש ה'תשכ"ט - בלתי מוגה

תרנום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

יש ללמוד הוראה בעבודת השם. עד"ז מובן בנדון דידן, שאין להתייחס לכך רק בתור נסיון שמראה לנו עד כמה יכול האדם להגיע בשכלו, אפילו לענין כל-כך מתקדם, דבר העלול להפריע לעבודת השם ולפעול הרגש של "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"², ואעפ"כ זה לא מפריע ליהודי שעושה את כל הענינים הנדרשים ממנו, הן שנים מקרא ואחד תרגום, ועד לענין התפלה, שאינו מתבלבל כלל מהכוונה הכללית של "דע לפני מי אתה עומד גו"³, אע"פ שרואה לכאורה את מעלת וגדלות האדם וכו' -

אך באמת לא די בכך שמשמשים בה בתור נסיון שאין להתפעל ממנו, אלא אדרבה, מזה גופא יש ללמוד הוראות בעבודת השם, עד שעיי"ז צריך להתוסף אצלו חיזוק באמונה,

א. השבוע ניתוסף דבר חדש, מאורע חדש, שעד עתה לא ידוע אם אירע פעם כזאת: כמה אנשים טסו מסביב וקרוב ללבנה, הן בצד החשוך והן בצד המואר, צילמו תמונות, ולאחר-מכן חזרו למטה לארץ בזמן המדויק ובמקום המסוים שבו היו אמורים לנחות. המאורע אירע בערב שבת קודש זה, יום שבו מחוייבים לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום, שהטעם לאמירת התרגום הוא כדי שתהי' לו בזה הבנה והשגה, לכן גם נפסק¹ שאם אפשר יש לקרוא גם את פירוש רש"י, כי אז מבינים טוב יותר את המקרא.

לעומת זאת, היו כאלו שמחמת מאורע הנ"ל נתבלבלו, עד שזה הפריע להם לענין דשנים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י. ב. ידוע שמכל ענין שרואים או שומעים

לנגן, אח"כ סימן יותר חזק בידו הק' להגביר השירה. בעת חלוקת בקבוקי המשקה בסיום ההתוועדות הכריז הרב שלמה קונין על כינוס השלוחים שיחיו דמדינת קליפורני' שיתקיים בימים ב'-ד' בבית חב"ד שבעיר ס. דייגו. כ"ק אד"ש חייך ושאל אותו "האם יש רק בית אחד בס. דייגו שהוא הבית חב"ד?" הנ"ל המשיך ואמר שזה יהי' גם בבית הספר שם, כ"ק אד"ש חייך ושאל "האם לבית חב"ד יש רחוב ומספר?" הנ"ל אמר את שם הרחוב ורצה להמשיך אך התבלבל וחייך וגם כל הקהל חייך... כ"ק אד"ש חייך לעברו והחל לפתע לנגן את ניוגן ההקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל בשמחה עצומה, ובתנועה הידועה עשה בידו הק' חזק מאד כשהוא מגביה עצמו כמ"פ מעל הכסא, וחזרו על התנועה ההיא כ-15 פעמים.

בדיקת ברגע שיצא כ"ק אד"ש לקידוש לבנה נתגברה הלבנה!

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:45 לערך. בשעה 5:25 לערך יצא כ"ק אד"ש למעריב בזאת למעלה. לאחר מעריב שהה כמה דקות בחדרו הק' ואח"כ יצא לקידוש לבנה. וראה דבר פלא: רגע לפני שיצא כ"ק אד"ש לקידוש לבנה - הלבנה לא היתה כ"כ בהירה, ובדיקת ברגע שיצא נתבהרה הלבנה!

בשעה 6:40 לערך נסע כ"ק אד"ש לביתו.

י"א, צטרף גלגל - י"א, צטרף גלגל: בשעה 3:20 ירד כ"ק אד"ש לתפלת מנחה, בדרכו חילק צדקה, כשבידו הק' מלבד הסיפור גם ספר התוועדות תשמ"ה ח"ב (ב"דברי כיבושין" לאחר מנחה הזכיר כ"ק אד"ש משיחת עשרה בטבת בשנה שעברה). מפטיר אמר כ"ק אד"ש בקול רם (הגם שנראה עדיין מצונן כפי שהי' נרגש בעת השיחה). "אבינו מלכנו" ניגנו פעמיים (שלא כרגיל בעת תענית ציבור שמנגנים פעם א' - וכך היה בבוקר).

לאחרי מנחה הסתובב כ"ק אד"ש כרגיל למקום שעומד תמיד באמירת השיחה - אלא שהפעם הסתובב (שלא כרגיל) לאחרי קדיש האחרון. השיחה ארכה כ-45 דקות, לאחר חילק כ"ק דולרים להטנקיסטים ליד שולחן שעמד בין הסטענדער וארון הקדש. בסיום החלוקה ניגנו "דידן נצח" וכ"ק אד"ש סימן בידו הק' בחזקה כל הדרך לחדרו להגברת השירה.

לאחרי תפלת ערבית נכנס לחדרו הק' ולהפתעת כולם יצא כעבור דקה לביתו. העומדים שם החלו מיד לנגן וכ"ק אד"ש הורה בידו הק' בדרכו למכונית להגברת השירה.

י"א, י"א: בשעה 10:25 בעת שעלה לתורה הי' נראה באמירת הברכות שהוטב מצב הצינון ב"ה. כ"ק אד"ש נסע היום לאוהל בשעה מאוחרת יחסית 3:40 וחזר ב-6:15. מיד לאחרי ערבית נסע לביתו.

המשך תיאור מהלך משפט הספרים:

י"א, י"א: המשך חקירה נגדית שלנו את פרופ' גרין. אחר-הצהריים היתה חקירה נגדית שלנו את הרואה חשבון שהם הביאו, ושמו אותו ללעג וקלס כשהצליחו להראות שאינו יודע חשבון. אחריו דבר בשבילנו היסטוריון מפולין.

י"א, י"א: בין העדים שהופיעו בהתנדבות בלט לדוגמא סופר השואה הידוע מר אלי ויזל שהעיד היום עבורנו. במהלך עדותו המרשימה הוא נתן הערכה מקיפה על ההשפעה הגדולה של

(2) עקב ח, יז.

(3) ראה ברכות כח, ב (תפא"י אבות פ"ב מ"ג).

(1) שו"ע או"ח סרפ"ה ס"ב.

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק אחד-עשר מתוך יומן מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ק פ' ו"ג ט' ט"ג: לתפילת שחרית ירד כ"ק אד"ש בשעה 10:08, והי' נראה מצונן, בעת התפילה היו מונחות על הסטנדר שתי מטפחות, ומפעם לפעם הכניסם כ"ק אד"ש לכיסו והוציאם.

כשעלה כ"ק אד"ש למפטיר שמעו היטב את אמירת ההפטרה, אבל קולו הק' הי' שונה. בעת ברכת כהנים של תפלת מוסף לא הסתובב כ"ק אד"ש להביט בש"ץ כהרגלו. כשיצא מהתפלה לחדרו הק' לא הגיב על השירה שניגנו.

כ"ק אד"ש הודיע על התוועדות קודש שתתקיים אחר התפלה (לאחר עשר שנים שלא היתה התוועדות בש"פ ויגש (משנת תשל"ו)).

להתוועדות נכנס כ"ק אד"ש בשעה 1:30 לערך. את השיחות אמר בקול נמוך והיה קשה מאוד לשמוע.

בסוף השיחה האחרונה בהתוועדות דיבר כ"ק אד"ש בכאב גדול על אריכות הגלות, ושאיילו אם ישנם טפשים שטוענים שטוב להם בגלות, בודאי שלא מתחשבים בטפשים אלו, "יאבד עולמו מפני השוטים"?...! ובדברו על ענין זה שצריכים משיח נאו נחנק קולו הק' בבכי לזמן קצר, ומיד סיים את השיחה בתיבות "משיח נאו".

כ"ק אד"ש החל לפתח לנגן את הפקפופות ואז י"א בשאתר צ"א

לאחרי שיחה האחרונה החלו לנגן "דידן נצח". היו כמה בקהל שניסו להסות את השירה בראותם שכ"ק אד"ש אינו מעודד את השירה, אך מיד סימן כ"ק אד"ש בראשו הק' שימשיכו

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות בימנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

והביאור בזה:

מאחר שהגשמיות גדלה, כפי שרואים בגוף שהוא גדל ומשתנה מיום ליום, ועד"ז העולם גדל ומשתנה, במילא, כיון שכן הוא בגשמיות ובחומריות, לכן גם הרוחניות צריכה לגדול, שבכל יום תהי' אצלו הוספה, וכך יוכל לבטל את הגשמיות והחומריות הגדלים מיום ליום.

ד. עפ"ז יובן גם דברי הגמ" 8 אודות הזמן דעקבתא דמשיחא ש"בכל יום ויום מרובה כו' משל חבירו", היינו שכל יום יהי' גרוע יותר מקודמו.

דלכאו' אינו מובן: הרי התורה היא מלשון הוראה, ומדוע התורה צריכה לומר לנו ענין שלכאורה אין בו שום הוראה, ובפרט שמדובר בענין של היפך הטוב – שאומרים ליהודי שיום שני יהי' גרוע יותר מיום ראשון, וענין זה הוא חלק מתורה שבעל-פה?

אך ע"פ המבואר לעיל יובן – כי התורה רוצה שידעו שבצד הלא-טוב ישנה כל הזמן הוספה, על-מנת שבני ישראל יוסיפו גם בצד הקדושה.

במילא מובן, שאם אין הוספה, אזי לא רק שזו לא עלי' אלא זו ירידה, כי לא ניתן לעמוד על מקום אחד, היות ובצד ההפכי ישנה כל הזמן הוספה, כנ"ל.

ה. הוראה זו ניתן גם ללמוד מאי-אלו פרטים במאורע הנ"ל של הטיסה לירח:

אחד מהקשיים שהיו בתכנון הטיסה – מה לעשות עם החיידקים וכל הענינים הבלתי-רצויים שנמצאים כאן (בכדור הארץ).

הגם שעד עתה היו להם את אותם החיידקים, אעפ"כ הם לא הוזקו מכך ונשארו בריאים (שהרי אם הם לא היו בריאים לא היו שולחים אותם), ומדוע התעוררה כעת הבעי'

– כי כאשר מגיעים למקום חדש לא ניתן לדעת מה יהי' שם, האם המקום מוכן לזה

(8 סוטה מט, א.

כיון שעכשיו ההתבוננות ב"מה רבו מעשיך ה" 4 ו"מה גדלו מעשיך ה" 5 יכולה להיות ביתר שאת, כדלקמן.

ג. [.] במצוות ישנם כמה סוגים: מצוות פרטיות – בדוגמת מצות יציאת שהינה ציווי פרטי, ומצוות כלליות – ציוויים הנוגעים לכל הענינים.

מהציוויים הכלליים – הציווי ד"לכו מחיל אל חיל" 6, שציווי זה הוא כלל בכל המצוות כולם, שצריכה להיות תמיד עלי', "מעלין בקודש" 7.

ענין זה רואים גם בנרות חנוכה, שהמהדרין מן המהדרין מדליקים בלילה הראשון נר אחד ובלילה השני שני נרות, וכך הולך ומוסיף כו'.

והרי רואים בפשטות שכאשר מגיע הלילה השני שבו עליו להוסיף ולהדליק שני נרות, אילו ידליק אז נר אחד בלבד, הרי זו תהי' ירידה ולא עלי', אע"פ שאתמול הי' זה מהדרין מן המהדרין, אבל עכשיו (בלילה הב') נשתנה המצב, ועד"ז בנוגע ללילות הבאים.

טוען הוא, שאם כשהדליק שני נרות בלילה הב' הי' הוא מהדרין מן המהדרין, מדוע כאשר ינהג כך בלילה הג' הוא לא יהי' מהדר מן המהדרין?

אומרים לו את הטעם לזה: כיון שיהודי צריך תמיד לעלות מעלה בעבודתו הרוחנית (שזהו אחד מהרמזים שניתן ללמוד מנרות החנוכה, נוסף לשאר הענינים, כבכל מצוה שיש בה כמה רמזים מהם אפשר ללמוד הוראה לפועל).

נשאלת השאלה: הא גופא קשיא, מדוע בכלל צריכים להוסיף ברוחניות בכל יום?

(4 תהלים קד, כד.

(5 תהלים צב, ו.

(6 תהלים פד, ח.

(7 ברכות שם, ב. וש"נ.

אין לאף-אחד רשות להחזיר שטחים מארץ ישראל

נוסף על כללות הענין ד"אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" בעבודה הרוחנית בנפש האדם – ישנו גם ענין זה כפי שנמשך ומשתלשל בגשמיות, למטה מעשרה טפחים – שזהו כללות הענין דכיבוש ארץ ישראל ("לקחתי מיד האמורי") כפשוטה.

דהנה, כל ארץ ישראל ניתנה לבני-ישראל בברית בין הבתרים – "ברית עולם", וניתנה לבני-ישראל מ"אלקי עולם", באופן ד"נחלת עולם".

ועל-פי-זה מובן שאין ביכולת אף אחד לשנות ענין זה, ואפילו אם נמצא מישהו מבני-ישראל הטוען שמוכן ורוצה לתת חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים – מובן בפשטות שאין הדבר ביכולתו כלל, מאחר שארץ ישראל שייכת לכל בני-ישראל במשך כל הדורות, ולכן אין ביכולתו להתנהג כבעל-הבית ("פראווען בעל-הבית שקייט") ולהחזיר אפילו "שעל" מארץ-ישראל לאינם-יהודים, כי אין הדבר ברשותו. והנהגה זו (לתת למישהו דבר שאינו ברשותו) היא היפך הצדק והיושר (כולל – צדק ויושר של אומות העולם) לגמרי!

ובפרט כאשר מדובר אודות חלקים בארץ ישראל שניתנו מהקב"ה לבני-ישראל באופן של מתנה, בסבר פנים יפות, בחסד חנם, ומתוך נסים גלויים (ולא מצד "כחי ועוצם ידי") – הרי חס-ושלום לבעוט במתנתו של הקב"ה, ולהחזיר חלקים מארץ ישראל לאינם-יהודים רחמנא ליצלן!

נמצאים אנו אמנם בזמן הגלות [כאמור לעיל (ס"ה) ש"לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל, ולא בכחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו יתברך הגלה אותנו . . . והוא יתברך יגאלנו כו"]. ולכן ישנם חלקים של ארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל [וכאשר "הוא יתברך יגאלנו כו"], יקבלו בני-ישראל את כל חלקי ארץ-ישראל, ויתירה מזו: "ירחיב ה' אלקיך את גבולך", ובנוגע לשטחים אלו ישנו הציווי "אל תתגרה בגוי";

אבל כאן מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו מהקב"ה לבני-ישראל מתוך נסים גלויים, ולכן אין לזה שייכות כלל עם הענין ד"אל תתגרה בגוי" – אין זה ענין של התגרות כלל וכלל, כי שטחים אלו ניתנו לבני-ישראל ע"י הקב"ה!

(משיחת עשרה בטבת תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס בגאולה האמתית והשלימה

וכו', ובמילא יתכן שזה יזיק למקום או שהמקום יזיק לו; הגם שבהיותם בארץ לא הזיקו להם החיידקים כיון שהצד הטוב גבר, אבל אולי שם כשיגיע למצב אחר ויהיו שינויים, כבר לא יספיקו להם כחות הטוב (שהספיקו עד עתה) כדי להתגבר.

מכך אנו רואים, שכאשר ישנם שינויים צריכה להיות עלי' גם בצד הטוב, ומה שעד עכשיו הספיק לו הטוב שה' – אין זו ראי' כלל, שהרי כאשר ישנו שינוי יתכן שהטוב הקיים לא יספיק.

מזה מובן בנוגע לענין ד"ילכו מחיל אל חיל", שהיות וכל הזמן ישנם שינויים – המשפחה שלו משתנית וכל העולם משתנה, במילא אין להסתפק בדרגת הקדושה שאחז בה עד עתה, כיון שלא יודעים האם היא תספיק כדי להתגבר על הצד ההפכי, אלא צריכים להעלות בקודש כל הזמן, בכדי לקבל תוספות כח.

ו. ישנו פרט נוסף במאורע הנ"ל, ממנו ניתן להפיק הוראה נוספת:

כאשר החלו לחשוב על עשיית ענין שכזה, אחת הבעיות היתה – כדי שחללית כה גדולה תוכל להמריא לגובה כזה, זקוקים למנועים רבי עוצמה שיטיסו אותה, ולאידך כאשר מצרפים לה מנועים הרי משקלם מכביד עלי' יותר וזקוקים לתוספת כח כדי לסחוב את המנועים עצמם, וכשמוסיפים עוד מנועים נזקקים לעוד כח... וחוזר חלילה, ואיך יוכל האחד להדביק את השני?

אזי עלתה להם סברא, שכאשר החללית תגיע לגובה הרצוי ולא יהי' עוד צורך במנועים, הם יפלו מאליהם, ואזי משקל החללית יהי' קל יותר ולא יזדקקו לכח רב כל-כך, במילא אין צורך במנועים רבים וכו'.

ההוראה מכך בעבודת ה':

הקב"ה הרי רוצה שאצל יהודי תהי'

התגברות הצורה על החומר, ולכאורה מדוע הוא הי' צריך לתת לו יצר-הרע, הרי ללא יצר-הרע זה הי' יותר קל?

וידוע הביאור בזה, כדי שלא יהי' "נהמא דכסופא"⁹ (לחם חנם), אלא שיגיע ע"י עבודה, לכן זקוקים ליצה"ד שעל-ידו יבואו לעבודה.

ולכאורה, אם רק לשם כך, מדוע צריכים כזה יצר-הרע גדול וחזק, עד שאומרים ש"כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו"¹⁰ – הרי הקב"ה יכול הי' לברוא יצר-הרע קטן, וגם אז היתה נדרשת איזה עבודה ולא הי' "נהמא דכסופא"?

אלא שאם רוצים שהיצר-הטוב יטוס גבוה, הרי זה זוקא ע"י שיהיו לו "מנועים" רבים, דהיינו יצר-הרע, מנגד, וככל ש"המנועים" רבים וכבדים יותר, כך טסים גבוה יותר, כלומר, ככל שהיצה"ד שלך גדול יותר, כאשר הנך מבטלו כו' אזי העלי' היא הרבה יותר נעלית.

נשאלת השאלה: כיצד ניתן להסתדר איתו כשזה אכן כל-כך קשה?

העצה לזה, שכאשר עובדים מעט עם היצה"ד, יש לזרוק את אותו חלק (שעבדו איתו);

שהרי בכלל ישנם שלשה אופנים בעבודה¹¹: א) אתכפיא. ב) אתהפכא. ג) הענין הממוצע – "הרגו בתענית"¹².

והנה, מצד הענין דאתכפיא לבד, יש ליהודי כל הזמן עסק עם היצה"ד, יתכן אמנם שבינתיים הוא לא מוותר ליצה"ד והוא מתאפק, אבל זה רק זמני, כי הוא חושב שבשעה שהקב"ה יהי' עסוק ברקיע השביעי,

9) ראה תדבאר פ"ב. לקו"ת צו ז, ד.

10) סוכה נב, א.

11) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 27 ובהערה 78.

12) תניא פ"א (ה, ב).

ינצל את ההזדמנות ויותר ליצה"ר.

אבל כאשר הוא אוחז בדרגת "אין לו יצה"ר כי הרגו בתענית"¹², אזי הוא "זורק" חלק מהיצה"ר, ובמילא כבר יותר קל לו להמשיך הלאה.

וזוהי ההוראה: הגם שזקוקים ליצה"ר בכדי לטוס גבוה יותר ולהתעלות, אבל אחרי שעובדים עם היצה"ר מעט יש לזרוק את הענין שאיתו עבדו, ולאחמ"כ לעבוד איתו בחלק אחר שבו, בענין אחר וכו', שאזי תהי' העלי' בקלות יותר.

צריך אמנם להיות "עזוב תעזוב עמו"¹³, אך הכוונה היא עם הגוף בלבד, אבל את היצה"ר צריכים לזרוק וכו'.

ז. [. לאיך גיסא חשוב גם להבהיר, שלא יחשבו שהיות ויש ללמוד מכל דבר שרואים הוראה בעבודת ה', אזי צריכים לקרוא עיתונים ולדעת את כל הענינים הנ"ל, בכדי ללמוד מהם הוראה בעבודת ה'...]

הרי מאמר הבעש"ט¹⁴ שמכל דבר יש ללמוד הוראה בעבודה, אין הכוונה בזה שצריכים להסתובב בכל מקום ומקום בעולם כדי שהוא יוכל ללמוד הוראות בעבודתו, שהרי יהודי צריך לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה כו', אלא הכוונה שאם הוא כבר שמע מכך, אזי עליו ללמוד מזה הוראה בעבודתו.

אבל אין הפירוש שעליו לקרוא את העתונים כו', שטוב להם והלואי שלא נבראו; לא כמו אלו הקוראים את העיתונים ובקיאים לא רק בכללות הענין אלא גם בכל הפרטים, עד שהם יודעים את שמותיהם (של אלו שעלו לירח), שמות נשותיהם ומספר ילדיהם וכו', שלכן בבוקר הוא מאזין מיד לרדיו, ולאחרי-זה רץ מיד לקנות עיתון - אולי יש

13) משפטים כג, ה. וראה "היום יום" כ"ח שבט. נעתק בכש"ט הוספות ס"ז. וש"נ.

14) כש"ט הוספות סק"ז ואילך. וש"נ.

עוד פרטים חדשים שהוא קודם לא שמע, לאחר-מכן הוא שב ומאזין לרדיו לשמוע עוד כמה פרטים...

וכאשר מגיע בשבת קודש לבית-הכנסת, עליו להראות לכולם שהוא איננו מפגר או בטלן, אלא אדם מודרני הבקיא בכל פרט ופרט, במילא הוא מדבר על זה בבית הכנסת בשבת קודש שכל רגע בו הוא קודש, ומבטל לא רק את עצמו אלא גם את השני וכו', ובמילא טוב לו אילו לא נברא, יותר טוב שזה לא הי' קורה מלכתחילה.

וכל הנ"ל (ההוראות מטיסת החללית לירח) אין זה נתינת כח וכו' לאלו הבקיאים בזה, ואדרבה, זו רחמנות גדולה עליהם,

אבל כאשר שמעו כבר על-זה, אזי "חונך לנער ע"פ דרכו"¹⁵, שמ"דרכו" יש ללמוד הוראות בעבודת ה'.

[ישנו סיפור על חסיד ליובאוויטש, שהי' יהודי זקן אשר ישב ולמד בביתו או בביהכ"ס, ולא התעניין במה שקורה בעולם.

באותו הזמן הכתירו את ניקולאי השני לקיסר

- שנים רבות לפני-כן (בזמן הצמח צדק) הכתירו את ניקולאי הראשון למלך, וכפי שהסדר אז הי' נהוג - בשעת ההכתרה הדליקו נרות לכבודו. יהודי זה שהי' אז ילד, זכר שכבר הכתירו פעם אחת את ניקולאי, וכאשר הכתירו את ניקולאי השני הוא כלל לא ידע שניקולאי הראשון מת וזהו מלך אחר, ושהיו עוד מלכים ביניהם וכו' -

כאשר סיפרו לו זאת, שאל בתמימות: הרי כבר הכתירו אותו פעם אחת, ומדוע צריכים לעשות זאת בשנית?...

מכאן אנו רואים כיצד חיו פעם, באריכות ימים ושנים טובות מתוך מנוחה וכו', ללא כל הענינים שישנם היום, ללא פסיכיאטר,

15) משלי כב, ו.

הלעו"ז אינו עורך אסיפות...

כאשר מדווחים בקשר לפעולות בהפצת התורה והיהדות - כותב א' מאנ"ש, מקושר אמיתי לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבקשר לענין פלוני (שדובר אודותיו לפני כמה חדשים) עשו כבר כמה אסיפות כו', "און עס גייט אויף אַ וועג" [=והוא "עולה על הדרך"], ובאותו מכתב כותב בעצמו ע"ד התגברות הפעולות דהיפך אהבת ישראל (כנ"ל), ולא חלי ולא מרגיש את הסתירה והניגוד שבדבר - שבצד ההוא הולך וניתוסף בפעולות דהיפך אהבת ישראל, ואילו בצד זה עושים אסיפה, ומחליטים לעשות... עוד אסיפה כו', במקום להגביר את הפעילות במעשה.

הן אמת שפעילות נכונה צריכה להיות בסדר מסודר, ולשם כך יש לערוך אסיפה ועוד אסיפה כדי להחליט על דרכי הפעולה באופן הכי טוב, אבל, ביחד עם זה, אי-אפשר להמתין עד שיתקבלו המסקנות של כל האסיפות כו', אלא, יש להתחיל תיכף ומיד במעשה בפועל, וביחד עם זה, לערוך גם אסיפות כו' כדי להוסיף ולהגביר את הפעולות באופן טוב יותר, עד לתכלית השלימות.

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

במקום להשלים את העבודה בפועל עורכים "אסיפות"...

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... - אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"..." "הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבדיתי", ובמקום זה - עושים "אסיפות"...

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

"אסיפות" - היו צריכים לעשות בגלגול הקודם...

. . בדורנו זה - אין זמן לאסיפות, "אסיפות" - היו צריכים לעשות בגלגול הקודם... ואילו עתה - דורשים "עמדו הכן", לעמוד מוכנים למלא את השליחות בהפצת תורה ויהדות בפועל ממש.

(משיחת ש"פ ויק"פ ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטרה ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך"¹⁵, בעידור וניכוש "אילנא דחיי" ¹⁶ דתורת החסידות, כדי שיתן את פריו (פירות ופירי פירות עד סוף העולם¹⁷), "עד¹⁸ כי יבוא שילה"¹⁹ – הרי, בדורנו זה, **דור השביעי**, "כל השביעין חביבין"²⁰ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב"²⁰), לא נותר אלא **להוריד²¹ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי**, "מקדש אדני- כוננו ידך"²², בגאולה האמיתית והשלימה (שאינן אחרת גלות²³) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט²⁴).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמנו, שזהו"ע הנצחון ד"מלחמת בית דוד", – לאחרי בזבז אוצרות המלוכה²⁵, "הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"²⁶, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאו"א מישראל, כפי שנקראו בני בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש²⁷ "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים" (ויתירה מזה "על צבאותם"²⁸, למעלה מהניצוצין, מצבאות הוי'²⁹), כמבואר בהמשך ההילולא³⁰ –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתידי להבנות בימי של מלך המשיח, "וודו עבדי נשיא להם לעולם".

ב. ולכן: יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו³¹, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר³² **עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתידי בביאת דוד מלכא משיחא.**

ובמילא, על כאו"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתידי – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה³³ – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ז – מוגה)

פסיכולוג, כדורי הרגעה ואפילו ללא אנטיביוטיקה].

ח. פרט נוסף בענין הנ"ל, ממנו ניתן ללמוד הוראה נוספת:

בזמן שהחלו לתכנן כיצד לטוס לחלל, היו שני אופנים לעשות זאת:

אופן א' – על-ידי דבר קל יותר מהאוויר שירחף באויר, בדוגמת לדברי הרמב"ם¹⁶ על עץ שהוא קל מהמים ולכן הוא שט מעליהם, עד"ז בנוגע לאויר.

אופן ב': בדוגמת עוף הדוחף את עצמו מהאוויר למטה וכך פורח באויר למעלה, וכידוע שכך טסו האוירונים הראשונים.

אלא שכל-זה מדובר במקום שיש בו אויר, שע"י דחיפת האוויר כלפי מטה ניתן להתרומם כלפי מעלה, אך במקום שאין בו אויר כלל, או עכ"פ יש בו פחות אויר, אי-אפשר לטוס באופן הנ"ל, והיות שבחלל החיצון אין (מספיק) אויר, נתקלו בבעי' לטוס באופנים אלו.

אולם פתרון הבעי' נמצא מיני' ובי': פעלו שהחלילת עצמה תפלוט כח מלמטה שעל-ידו היא תתרום למעלה.

וההוראה מזה:

כאמור לעיל, העלי' של היצר-הטוב צריכה להיות ע"י היצר-הרע, שהוא המנגד הדוחף אותו מלמטה, בדוגמת העלי' שנעשית ע"י דחיפת האוויר.

על-דרך הענין דאור חוזר¹⁷, שיש בו מעלה

(16) ראה רמב"ם הל' טומאת מת יג, ח.
(17) ראה שערי אורה שער החנוכה ד"ה בכ"ה בכסלו פנ"ד ואילך. המשך תרס"ז ע' צ ואילך. ועוד.

על אור ישר בזה שהוא אור חזק יותר, כיון שע"י שישנו מנגד הוא מתגבר עליו אזי (האור) הוא בתוקף יותר. וכמשל הידוע המובא בחסידות מאור השמש – שחמימות אור השמש באויר התחתון היא חזקה יותר מאשר באויר העליון, והטעם לזה – כיון שכאן ישנה המעלה דאור חוזר.

נשאלת השאלה: כאשר אין מנגד כלל, כיצד תהי' אז העלי'?

דהרי לעתיד-לבוא יקויים "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁸, ומובא בחסידות¹⁹ שיהי' אז "ילכו מחיל אל חיל" בקדושה גופא, עליות בקדושה עצמה, ועד"ז גם היום ישנם לפעמים עליות בקדושה עצמה, ולכאורה כיצד תתכן עלי' ללא מנגד? אלא שזאת אנו למדים מענין הנ"ל – שיכולה להיות עלי' מיני' ובי';

ובעבודה הכוונה היא²⁰, שישנם שני כחות הפכיים, כגון חסד וגבורה, שע"י העבודה בב' קוים אלו, שזהו ענין התפארת, נפעלת העלי' בקדושה גופא.

שזהו גם הענין דמ"ה וב"ן דעתיק, וע"י ב' ענינים הסותרים זה לזה, נפעלת העלי'.

ועי"ז מגיעים לתכלית העלי', עד ל"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"²¹ [. . ועד לעתיד-לבוא כשיהיו העליות בקדושה גופא כנ"ל, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(18) זכרי' יג, ב.
(19) המשך תרס"ז ע' קה.
(20) ראה אגה"ק סי"ב. לקו"ת תזריע כג, ג. ובכ"מ.
(21) ראה זח"ג עג, א.

(15) בהר כה, ג.
(16) ראה זח"ג קכד, ב – ברע"מ. אגה"ק שם.
(17) ע"ד ל' חז"ל – זבחים לז, ב. בכורות טז, א. ועוד. כולל הפירוש הפנימי – שעושים "סוף" להעלם והסתר ד"עולם" (ולהעיר מפני' מחז"ל "בן מאה כו' עבר ובטל מן העולם" – אה"ת חיי שרה קי, ב. בשלח ע' תקל. חוקת ס"ע תתיז. ועוד).
(18) ל' הכתוב – ויחי מט, יו"ד (שקורין עתה בתפלת מנחה).
(19) ראה לקו"ד ח"ד תרסז, ב.
(20) ויק"ד פכ"ט, יא.
(21) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).
(22) בשלח טו, יז ובפרש"י. זח"ג רכא, א.
(23) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הי"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.
(24) ראה אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

(25) להעיר מהשייכות לפ' ויגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר "וילקט יוסף את כל הכסף גו" (פרשתנו מז, יד), ואמרו חז"ל (פסחים קיט, א. וש"נ) "שלש מטמוניות הטמין יוסף כו" (נתבאר בתו"א פרשתנו מד, ב ואילך). ובנדו"ד – י"ל הרמז אבל גלוי: גילוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם ולהפיצם.
(26) תו"ח שמות שכב, ב.
(27) בא יב, מא.
(28) שם, נא.
(29) ד"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.
(30) ד"ה באתי לגני תש"י פ"י ואילך.
(31) ברכות מז, א. וש"ג.
(32) במכתבו – נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצג, ב. אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט.
(33) ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

כ"ק אד"ש הכריז: אידן!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו¹ מסופר על טענתו של יעקב אבינו "מעט גו' ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי" (שהרי ימי שני חייו היו קמ"ז שנה, ולא ק"פ שנה כשני חיי אביו).

מך אנו למדים, שבכוחו של כל יהודי לתבוע אריכות ימים ושנים טובות; וכאשר יהודי תובע זאת – בודאי שמצליח לפעול כן, וכך אכן נהי' בפועל!

עאכו"כ כשיהודי תובע שתבוא כבר הגאולה, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², ונשיא דורנו פסק שכל היהודים כבר עשו תשובה – "לאלתר לתשובה"³, ועכשיו צריך כבר להיות "לאלתר לגאולה" – במילא צועקים: "עד מתי?!"

ב. והנה, ישנם הטוענים: כיצד יתכן שיושב בן-אדם ומייגע יהודים ("ער מאטערט אידן") כמה שעות, מדבר על דא ועל הא ("אהער און אהין") ואח"כ צועק לפתע "דאלאָי גלות!" ותובע מהם שגם יצעקו "עד מתי" – מכיון שעבר כבר יום שישי, חלפו כמה שעות בשבת וכעת עומדים כבר בשבת אחר-הצהרים לאחר כמה שעות שמדברים כאן, ועדיין לא בא!!

טוענים הם: לשם מה צריכים להזכיר להם ביום השבת את צער הגלות, ועקב כך לבוא עוד בטענות להקב"ה (כביכול) ולומר דעות להקב"ה – אנו רוצים לחיות עם הקב"ה בשלום ולא לריב עמו!

ובפרט שהקב"ה יודע מה עליו לעשות, ויודע מש"כ בגמרא ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ויודע גם שנשיא דורנו פסק שיהודים עשו כבר תשובה – ואם-כן, כיצד מגיע "יא-טיביע-דאם" ותובע שצריכים כבר את הגאולה!?

ג. עונים להם, שלא נוגעים כאן שום חשבונות, מה שנוגע הוא רק שתבוא כבר הגאולה בפועל, ובאופן ד"אחישנה"⁴, ו"אחישנה" שב"אחישנה"!!

ומה שיושבים יהודים בהתוועדות וישנים? – יושיבום באמצע השינה על "ענני שמיא"⁵, וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש, ובאם לא יבינו היכן נמצאים – יספרו להם, והם יטלו נטילת-ידיים ויאמרו להם איזה ברכה לעשות ע"פ שולחן-ערוך.

ומה שישנם קושיות? – שיהי' לבריאות! אבל קודם שתבוא הגאולה, ובודאי שאז ירחם עליו אליה הנביא, בראותו שאינו יכול לישון ומצטער מהקושיא שיש לו, ואליהו יתרחם.

אבל העיקר (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז): "אידן – גייט ארויס פון גלות!...!!" [יהודים – צאו מהגלות...]

[כ"ק אד"ש הפסיק לרגע, חייך ואמר: לחיים, לחיים ולברכה [ועשה תנועה בידו הק']. (תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) מז, ט. (2) סנהדרין צג, ב. (3) "הקריאה והקדושה" תש"א-ב. (4) ישע"י ט, כ. סנהדרין צח, א. (5) דניאל ג, ג. סנהדרין שם.

קעת מתחיל זמן חדש השייך לביהמ"ק ולגאולה

א. לאחר סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³ (ועד"ז ביום השישי שנאמר בו "טוב" ב"פ⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השייך לביהמ"ק העתידי וגאולה העתידה, ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל⁶ אודות התוכן הפנימי דחנוכה – שקשור עם נס ה"שמן"⁷, בחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, ריזן דריזן דאורייתא⁸, ו"שמן" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"⁹, שזהו תוכן הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", שה"מעייין" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה גם במקום ה"חוצה", עד ל"חויך" שאין חוצה הימנו (כנ"ל בארוכה).

דהנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה נסתרה... ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים¹⁰, אמנם, בזמנו של האריז"ל התחיל "מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"¹⁰.

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה – ע"י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב"ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של "יתפרנסון"¹¹, בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד"פוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה".

ובענין זה – "פוצו מעינותיך חוצה" – ניתוסף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י תלמידיו ושלוחיו, "חיילי בית דוד", שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", לבטל את אלו אשר חרפו עקבות משיחך¹², עד לביאת המשיח, באופן ד"ברוך" ה' לעולם אמן ואמן¹⁴.

ולכן, לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות,

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ. (2) ברכות נג, ב. נזיר בסופה. (3) פרש"י בראשית א, ז – מב"ר פ"ד, ו. (4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא. (5) ראה שעהיה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א'. (6) שיחת ש"פ וישב, א' דחנוכה – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 158 ואילך. ע' 169 ואילך. ועוד. (7) ראה שבת כא, ב ובפרש"י (ד"ה מאי חנוכה).

(8) לקו"ת שה"ש ב, ד ואילך. כד, ד ואילך. ובארוכה – אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך. (9) שבת שם. (10) אגה"ק סכ"ו. (11) תקו"ז ת"ז בסופו. וראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 156 הערה 35. (12) התלים פט, נב. (13) שם, נג. (14) ראה בארוכה שיחת שמח"ת תרס"א – נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפ"ג, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.